

UD MED TIME MANAGER'en

Det begyndte en stresset dag for en halv snes år siden, da jeg fandt ud af, at jeg var ved at arrangere et forretningsmøde en søndag formiddag: Nu må du altså anskaffe dig en TIME MANAGER og se at få styr på tingene. Det var jo hvad vi hørte dengang, da Claus Møller rejste til Moskva for at lære Sovjet-bureaukraterne at anvende moderne forretningsmetoder.

Som et efterkrigs barn, der startede den aktive karriere i de glade tressere, har det aldrig været et problem at få arbejde. Jeg husker min læreplads, da jeg gik ud af realskolen. Skoleinspektøren hjemme i Bjerringbro havde hængt en seddel op på opslagstavlen, at den lokale korn- og foderstof søgte en elev til en blandet lager- og kontor uddannelse. Han vidste jo godt, at jeg ikke brugte hele dagen på at lave lektier og mente derfor, at et mere praktisk job måtte være noget for mig.

Jeg havde ellers forestillet mig at komme i banken. Den var på hjørnet af Storegade, hvor jeg engang var braset ind i døren, da min kæde sprang af cyklen på vej fra skolen hjem i det lange spisefrikvarter.

Beslutningen blev dog taget for mig, da jeg en efterfølgende søndag var til fodbold på stadion, hvor byens førstehold i serie 3 stod for søndags underholdningen i tressernes Bjerringbro. Foderstoffens direktør, som boede lige over for stadion, spurgte om jeg kunne tænke mig at komme i lære i firmaet - og da sammenkomsten om det eksede cykelforhjul ikke havde resulteret i et tilsvarende tilbud fra banken, så var den sag afgjort.

Det viste sig at være et spændende job. Jeg lærte hurtigt at feje gulvet med små korte stød hen mod mig selv, så støvet ikke bare blev hvirvlet op på bordene. Der kom udfordringer med at køre den gamle Bedford lastbil på landtur med foderstoffer, en dag vores chauffør var syg. Jeg fik lov til sammen med bogholderen at remse alle månedens fakturaer op, når regnskabet ikke stemte. Og direktøren viste mig den store tillid at låne hans Folkevogn - ja, det var den gode gamle boble, der dengang gjorde det ud for direktionsvogn - for at besøge landmændene i området og forsøge at sælge vore foderblandinger og sædekorn.

Jamen hvad var der så med den TIME MANAGER?

Jo, jeg må nok indrømme over for familien, at jeg altid har været meget fascineret af mine forskellige spændende arbejdspladser og opgaver. Faktisk så meget at familien stort set altid har måttet indrette sig efter, hvad der skulle ske på mit arbejde. Som nu her fornylig hvor vi havde sølvbryllup den ene uge og min kone blev 50 år ugen efter. Jeg skulle absolut til Letland for at lave nogle aftaler. Da det jo ikke er noget man oplever mange gange i livet, altså sølvbryllup og 50 års fødselsdag, fik hun selv lov til at vælge hvilket uge jeg skulle tage afsted.

Det hjalp altså ikke ret meget med den TIMEMANAGER, for der blev absolut ikke færre møder, arrangementer og rejser.

Men det var vejret, der gjorde det. Den vinter vi havde sidste sæson, den var simpelthen for kold, for kedelig og alt for lang. I april blev det bare for meget. Nu skulle der ske noget andet- et nyt hus, nyt arbejde, ny kone, nyt hvadsomhelst.

Jeg havde netop været i Skt. Petersborg, hvor jeg i byen cirkus havde siddet ved siden af den mest bedårende artist, som havde orlov med sit nyfødte barn. Sprogbarrierer hindrede en tættere kontakt. På vejen hjem i flyet læste jeg Stig Olesens anmeldelse af en bog om mænd i overgangsalderen, hvordan de kunne finde på at kaste deres kærlighed over purunge piger, som naturligvis fandt det ganske latterligt. Jeg så tydeligt hentydningen - det var altså ikke den løsning, der skulle søges.

Jeg blev bevidst om, at min situation ikke er usædvanlig. Ganske mange har en mindst ligeså stresset dagligdag med møder, aftaler, rejser, besøg - alt det der styrer vores arbejdsdag og delvis også fritiden. Med mit til tider impulsive temperament blev jeg nu næsten deprimeret ved tanken om de næste 10-15 år at skulle fortsætte samme tilværelse. Ville det ikke bare være lykken at kunne smide den TIME MANAGER langt væk?

Og selv om jeg har været på forretningsrejser over det meste af jorden, hvordan ville det så ikke være bare at kunne rejse rundt og opleve noget andet uden aftaler, tidsplaner og rapporter?

Jo, det var det jeg ville. Bare ud i det blå, opleve verden fra den anden side. Se hvordan de mennesker lever, som køber vores varer. Opleve verden udenfor de internationale hoteller og konferencelokaler. Prøve at stå i kø for at komme med en bus til et ukendt bestemmelsessted. Slut med Euroclass og bonuspoints.

Men der skal også noget særligt til. Engang kunne jeg i flere måneder leve højt på den halvårige tur til Århus for at opleve AGF, og på vejen hjem fejre eller græde over resultatet på Mundelstrup Kro med en øl og et par stykker med rullepølse og gammel ost. Eller i mit første rigtige job hos Erik Emborg, yderst ved bordet på Rold Storkro, for første gang at opleve en gravad laks på kommen brød.

For slet ikke at tale om spændingen ved min første forretningsrejse til udlandet - det i 1970 stadig krigsmærkede Østberlin. Jeg husker tydeligt turen fra det juleoplyste Vestberlin med U-Bahn til det mørke, lidt uhyggelige Østberlin. Det mindede om de slørede sort-hvide fotos i min skoletids tyskbøger fra Hamburg efter 1945. Ved indgangen til min forretningsforbindelse var en stor tavle med fotos, hvor de ypperste kammerater blev hædret personligt af gamle Walter Ulbricht for deres enestående arbejdsindsats. Som bisidder til møderne var en nydelig dame i sorte nylonstrømper. Jeg havde hørt, at man skulle tage en flaske vestlig drikke med, hvilket blev positivt modtaget, og mens hun var ude at tisse, fortalte de andre mig, at hun var fra "partiet". Jeg forstod, at de mente efterretningstjenesten, der skulle rapportere om alle udlændinges kontakter og gøremål.

I branchen af eksportfolk er der en del, som oftere er mødtes i udenrigsgården i Kastrup, på de tyske rasteplasser eller Khartoum - i Danmark ses vi sjældent. Det lyder som pral, når vi i tidens løb har følt os mere hjemme i Baghdad eller Riga end i den nærmeste større by. Faktisk er vi holdt op med at tale om oplevelser fra rejserne. Personligt husker jeg stadig mit lysbillede foredrag fra en tur gennem junglen i Malaysia, inklusive mødet

med en indfødt med lændeklæde og pusterør med formodede forgiftede pile, hvor selv den nærmeste familie faldt i søvn.

Men nu er det alvor.

Vi har i familien besluttet, at fra sommeren 1997 tager vi afsted i et helt år. Den ældste datter er så færdig med 9. klasse på Skals Efterskole og har meget mod på at opleve et år i det virkelige liv udenfor skolen og fjernsynet. Den yngste håber, at den praktiske erfaring med fremmede sprog, geografi, historie og biologi vil være en fuldgod erstatning for 8. klasse på Gudumholm Skole. Pigerne er desuden udset til at føre husholdningsregnskab på turen samt at skrive dagbøger til familien, så også disse grundlæggende fag bliver holdt vedlige. Huset er sat til salg.

Den første rejseplan var naturligvis til Sydøstasien med afslutning i Australien, hvor min nevø Ove bor. Min kone har altid ønsket at komme til Australien, men da vi gennemgik rejseruten opstod der problemer. Hun ville absolut ikke udklædes med slør for ansigtet for at køre gennem Iran. Alternativet med en rute gennem Kaukasus, herunder Tjetjenien, til Pakistan fik heller ikke stor tilslutning.

Hvis man skal bruge et helt år, og helst vil have godt vejr det meste af tiden, hvad er der så af muligheder? Et hurtigt blik på TV-programmet giver løsningen: USA. Beverly Hills, Dallas, Florida. Pigerne er straks med: Sunset Boulevard, Universal Studios, Disneyland, Silicon Valey, det lille hus på prærien, buffalos, tortilla, vores gamle nabo Helge i New York.

Og sådan bliver det: Vi rejser til juni 1997 efter skoleafslutningen til New York. Køber en camper. Kører mod nord, hvor jeg gerne vil smage en hummer fra Maine, måske besøge Steven Kings romanby Bangor (der ifølge kortet eksisterer i virkeligheden), videre mod vest over prærien, et smut til Canada, over nybyggerstaterne til Rocky Mountains og Vancouver. Ned langs den amerikanske vestkyst til Californien. Når vinteren kommer videre til Mexico langs Stillehavet og derefter den Caribiske Kyst..

Hen ad foråret 1998 atter nordpå til Texas, Tennessee med Countrymusikkens Nashville og Elvis Presley's Memphis, Florida og endelig slutte i New York. Hvis ikke vi tager turen én gang til, for at se alt det vi ikke nåede i første omgang, så har vi bestilt plads til Anja på Skals Efterskole til sæson'en 1998/99. Og forhåbentlig har Camilla på turen besluttet sig til, om hun skal forberede en karriere som politibetjent eller fysioterapeut.

Selv er jeg meget spændt på, hvordan jeg vil reagere ved i et helt år at leve uden at lave business. Men måske dukker der nogle projekter op undervejs.